

kunde ønske det, og fordi jeg, naar Finansministeren ikke vilde tiltræde eller selv stille et saadant Ændringsforslag, ikke vilde lægge ham nogen Hindring i Vejen for en hurtig Vedtagelse af dette Lovforslag. Den højtærede Finansminister siger nu, at han ikke er i Stand til at opgive nøjagtigt det Beløb, som Staten kommer til at skyldes i Guld kroner ved Optagelsen af dette Laan. Jeg tror ikke, at der nogen Sinde har været forelagt et Statslaan i den danske Rigsdag, hvor det har været Tilfældet, at Finansministeren ikke kunde oplyse, hvad Staten kom til at skyldes gennem Optagelse af Laanet. Naar den højtærede Finansminister siger, at han optager Laanet i Gylden og derfor ikke kan gøre det, havde der dog været den Mulighed at angive i Lovforslaget, hvor mange Gylden han tænker at laane — det maa han dog vide —, og saa udregne dette til den normale Kurs for Gylden, hvilket er den Maade, man plejer at bruge, naar man ikke ganske sikkert ved, hvorledes Kursen paa et senere Tidspunkt vil stille sig for den fremmede Mønt, som man skaffer sig; men den højtærede Minister vil eller kan heller ikke give en saadan Oplysning. Jeg forstaaer stadig ikke, hvorledes Obligationerne saa skal udstedes. De skal udstedes i baade Kroner og Gylden; paa et vist Tidspunkt maa man dog vide, hvad det er for et Beløb i Kroner, det drejer sig om.

Den højtærede Finansminister mente, at jeg var mere ivrig for at rutte med Millionerne, end han nu er. Jeg har ikke været mere ivrig for dette, end at jeg havde den Tilfredsstillelse, at det Parti, som den højtærede Minister tilhører, sluttede sig til ethvert Statslaan, som jeg har haft den Ære at foreslaa, og overhovedet til den Finansstyrelse, som jeg forestod i den Tid, jeg var Minister. Jeg tror ikke, jeg ruttede mere med Millionerne, end det var nødvendigt. De Fordringer, der stilledes til Finansministeriet, var meget store, og de blev for en stor Del stillet fra den Side, som den højtærede Minister tilhører. Men det er ikke værd at tale om disse gamle Ting.

Hvad derimod det Spørgsmaal angaar, om det ikke var rimeligt at optage et større Statslaan af Hensyn til Statens økonomiske Tilstand i Øjeblikket, har jeg ikke ganske sagt, at jeg vilde mene, at Ministeren nu skulde gøre det; men naar Ministeren siger, at han ikke har nogen som helst Anledning til at beskæftige sig med den Tanke — og saaledes maa jeg forstaa ham —, undrer det mig ganske simpelt. Jeg tror, der vil være adskillig Anledning til at beskæftige sig dermed. Den højtærede Minister mener,

at han ikke længe vil sidde med Ansvaret. Det kan man ikke vide. Jeg saa, at en af hans højtærede Kolleger for nylig udtalte, at selv om der nu blev Valg, var der ikke noget til Hinder for, at det samme Ministerium kunde komme til at fortsætte. Den højtærede Finansminister synes ikke at have samme Mening som Socialministeren; men jeg kan ikke vide, hvis Mening der til Slut bliver den gældende, og der er altsaa dog et Haab baade for Finansministeren og mig om, at vi vedblivende kan se ham paa denne Plads. Men om selve dette Spørgsmaal om Optagelse af et stort Statslaan kan jeg aldeles ikke begribe, at Ministeren ikke vil udtale sig her. Jeg spurgte meget forsigtigt, om Ministeren ikke mente, der var Sandsynlighed for, at saadant vilde blive nødvendigt. Han svarer altsaa, at selv om denne Sandsynlighed kan han ikke have nogen Mening i Øjeblikket, og dette undrer mig. Men jeg indrømmer, at direkte ligger det ikke for, det ligger kun for i den Form, at her spares 2 Mill. Kr. ved Optagelsen af dette Statslaan, hvilket den højtærede Minister regner sig til Indtægt og Ære, om jeg saa maa sige. De fleste, der beskæftiger sig med finansielle og økonomiske Sager her i Landet, vil dog vist have den samme Mening som jeg: at Staten ikke vil kunne undgaa at optage endog betydelige Statslaan i den nærmest kommende Tid.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg gjorde den Bemærkning til det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes), at han i sin Ministertid havde haft Anledning til at rutte mere med Millionerne end jeg nu. Jeg tilføjede udtrykkelig, at der var ogsaa tvungende Grunde dertil, saa det ærede Medlem behøvede ikke i mine Udtalelser at se nogen som helst Misbilligelse. Jeg skal dog ikke nægte, at jeg, naar jeg skal sige min Mening om det Tidsums Finanspolitik, kunde have ønsket, at man i noget højere Grad, end man gjorde, havde taget Skatter i Stedet for Laan, og jeg kan da ogsaa tilføje, at det var et Ønske, der næredes i vort Parti. Hvis det ærede Medlem vilde sige til mig, at det var umuligt af Hensyn til andre Partier at faa gennemført en saadan Politik, vilde jeg give ham Ret; men det var ikke, fordi vi ikke fra vor Side ønskede, at man den Gang i højere Grad skulde bruge Skatter end Optagelse af Laan, at det ikke blev til noget; det var, fordi Rigsdags-situationen laa saaledes, at en saadan Politik formentlig ikke var mulig.

Det ærede Medlems Ønske om, hvad der skulde staa i Lovforslagets Titel, kan jeg